

[Pia Gjellerup]

kommunale. De vil kun kunne føre til, at kontrollen bliver forringet, at koordineringen af opgaverne bliver forringet, og at indsatsen over for de store og komplicerede skatteydere bliver svækket.

Et lillebitte lyspunkt ligger der i et af skatteministerens ændringsforslag, nemlig at ligningsmyndighederne opretholdes, om end det er i svækket tilstand og for en ganske kort stund. Således fjernes alle vurderingsmænd nu med ét slag.

Sagens behandling er i øvrigt et lærestykke i, hvordan der drives politik her i huset. Al snak fra regeringens side – og jeg har med vilje valgt ordet »snak« – om brede løsninger og om samarbejde hen over midten må nu forstumme. Der er ikke noget ærligt bag disse ord. Nu kan vi se det tydeligt: nu bliver det også almindeligt kendt for omverdenen, hvad vi andre længe har haft fornemmelsen af.

Vi har gennem intensive forhandlinger mellem Socialdemokratiet og regeringen opnået at nærme os så langt, som man kan nærme sig hen imod en enighed, så langt, at principperne var klare. Der manglede blot, baglandet skulle med og teksten udformes med forhandling om detaljerne. Så langt var regeringen og Socialdemokratiet kommet hen imod at opnå en aftale om hele skattestyrelsesloven, men så pludselig passede det ikke længere i regeringens politiske kram. I nattens mulm og mørke mellem november og december kunne man opnå en aftale med Fremskridtspartiet, der også omfattede en gennemførelse af disse to lovforslag, en gennemførelse af en markant ændring af den danske skatteforvaltning sammen med et parti, der ønsker en så lemfældig ligning som overhovedet muligt. For at illustrere dette vil jeg tillade mig at citere fra førstebehandlingen af disse forslag, Folketingets forhandlinger 1989-90, sp. 295, hvor hr. Glistrup siger:

»Til syvende og sidst drejer det sig her kun om én ting, nemlig at overflytte penge fra de fattige borgere til den rige stat, og derfor: Jo mere lemfældig ligningen er, jo flere penge bliver i borgernes lommer, og jo rigere bliver samfundet. Derfor kan vi alle sammen kun være interesserede i, at der er ansat så få mennesker i skatteforvaltningen som muligt.«

Det er det parti, der ønsker, at skatteligningen skal være så lemfældig som overhovedet muligt, der nu skal lægge stemmer til at bestemme, hvordan skatteforvaltningen skal se ud.

Det er også det parti, der om kommuneaftalen og lovforslagene under den samme førstebehandling udtaler, og jeg citerer fra Folketingets forhandlinger 1989-90, sp. 304, hvor hr. Glistrup siger:

»Jeg vil vædde meget på, at hvis kommuneaftalen blev gennemført, så vil det ende med 17.000 – det bliver plus 2.000 – der er en regnefejl på 7.000 mennesker i den kommuneaftale. Papir er tålmodigt, men gudskelov får den ikke lov til at bestå sin prøve her. Den kommuneaftale er død og magtesløs, det er jeg meget sikker på.«

Det viser altså, at Fremskridtspartiet mener, at kommuneaftalen er velegnet til én ting, nemlig at skabe kaos og derved kræve mere og mere personale, men kan altså se sit snit til at få den gennemført, vel vidende at man så også kan blive enige om at beskære hele den samlede skatte- og toldforvaltning med 5.000 ansatte, sådan at vi i stedet for de nødvendige – efter hr. Glistrups mening – følger af kommuneaftalen, nemlig 17.000 mennesker, får det barberet ned til 10.000 mennesker. Det vil sige efter hr. Glistrups regnestykke, at man forringer indsatsmulighederne i forhold til kommuneaftalen fra 17.000 til 10.000 mennesker. Det virker seriøst. Jeg vil høre, om regeringen med det resultat finder, at det er den rette forhandlingspartner og gennemførelsespartner. Nok en gang bliver det den ærlige skatteyder, der kommer til at betale. Dog kan man endnu undgå det ved at stemme for de socialdemokratiske ændringsforslag. Med disse ændringsforslag vil vi nemlig få en mere effektiv ligning og en kortere klagevej, uden at vi opnår at få disse ubehagelige strukturer, som betyder, at borgerne får langt til en klagevej, at borgerne og deres repræsentanter ikke får nogen adgang til skattemyndighederne, og at vi får en skatteforvaltning med så få ansatte, at de heller ikke kan gøre det nødvendige arbejde.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Jeg takker fru Pia Gjellerup for et loyalt referat af Fremskridtspartiets synspunkter, men der var en konklusion, hun drog af det, som er en almindelig misforståelse hos Socialdemokratiet og i andre popkredse, nemlig at den ærlige skatteyder kommer til at betale mere, fordi man har en ineffektiv ligning af de uærlige skat-